



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 138/2016
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у правној ствари тужиле Д.Ђ. из Н.С., чији су пуномоћници Г.И., адвокат из Н.С. и А.М., адвокат из Б., против туженог А.П. из Б., чији је пуномоћник Н.С., адвокат из Б., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2.436/15 од 30.09.2015.године, у седници одржаној 06.04.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2.436/15 од 30.09.2015.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П2.190/2015 од 13.07.2015.године, одређене су мере заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено приближавање тужиљи на удаљености мањој од 100 метара и наложено му је да су уздржава од приближавања тужиљи на овој удаљености и да приступа у простор око места становања тужиле на удаљености мањој од 100 метара и да као физичко лице-грађанин мимо обављања адвокатске професије приступа у место рада тужиле на ... у Н.С. у улици ...број ..., па му је наложено да се уздржава од приступа у ове просторе; забрањено му је да телефоном СМС порукама или електронском поштом, као и вербално на јавном месту узнемирава тужиљу и наложено да се уздржава од узнемиравања тужиле на ове начине. Одлучено је да ове мере заштите трају годину дана и да могу бити продужаване све док не престану разлози због којих су одређене. Одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да суд туженом забрани да се приближава Н.К. и малолетној К.К. на удаљености мањој од 100 метара, те да му се забрани да исте телефоном, СМС порукама, електронском поштом, као и вербално на јавном месту узнемирава. Одређена је привремена мера у трајању од 3 месеца почев од 13.07.2015.године, забране туженом да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 100 метара и наложено му је да се уздржава од приближавања тужиљи на овој удаљености. Такође му је забрањен приступ у простор око места становања тужиле на удаљености мањој од 100 метара и да као физичко лице грађанин мимо обављања адвокатске професије приступа у место рада тужиле на

... у Н.С. у улици ... број ..., и да се уздржава од приступа у ове просторије. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2.436/15 од 30.09.2015.године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П2.190/2015 од 13.07.2015.године у побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и делу којим је одлучено о привременој мери.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се позива тужени из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у браку од фебруара 2006.године до 20.01.2011.године, а заједница живота престала је у јулу 2010.године. У току трајања брака су живели у стану тужиље у Б.. Из брака имају једно заједничко дете, малолетну Л.П., рођену године, која је поверена на самостално вршење родитељског права тужиљи, која из претходног брака има двоје деце, Н.К., рођеног ... године и малолетну К.К., рођену године, који живе са њом. Тужени из ранијег брака има двоје деце, која су поверена бившој супрузи. Он одржава редовне контакте и комуникацију са заједничком ћерком Л.П. Тужиља је ... у Н.С., а тужени је адвокат, са седиштем канцеларије у Б.. Тужиља своју функцију није обављала од краја 2009.године до половине октобра 2012.године, када је ради обезбеђења средстава за издржавање од 01.01.2012.године у адвокатској канцеларији туженог основала сопствену адвокатуру. Пошто је враћена на функцију тужиља је свакодневно путовала на посао из Б., где је тада живела, у Н.С., а туженом је помагала око техничких послова у канцеларији, због тога што је он после операције био на боловању. Тужени се у тој комуникацији противио начину одласка на посао који је тужиља одабрала, захтевајући од ње да путује са њим када он због посла одлази на суђење у Н.С., почео је да је испитује са киме путује, да ставља примедбе зашто путује са тим лицима, да јој се обраћао тоном који је био понижавајући и наредбодаван, и у то време је кренуо са оптужбама и увредама називајући тужиљу „курвом“ и обраћајући се њеним надређенима са информацијама које су по њу имале узнемирујући карактер и могле су довести до њеног разрешења. У поступку је утврђено да је тужени нарушеног здравственог стања, те да је 01.11.2012.године преживео срчани инфаркт и има уграђена 4 бајпаса, а по доласку из болнице тужиљу је више пута звао телефоном, долазио на кућну адресу, звонио на интерфон зграде, а једном приликом је дошао на врата стана у раним јутарњим сатима, узнемиравајући је. Против туженог је 18.02.2014.године, покренута

истрага због сумње да је на штету тужиље извршио кривично дело насиља у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика Републике Србије. Од 05.08.2014.године, тужиља са својом децом живи у Н.С. и од тада са туженим није у контакту, изузев у вези виђања туженог са њиховом заједничком ћерком. Даље је утврђено, да је наведено понашање туженог у дужем временском периоду, почев од развода брака, код тужиље проузроковало стање повишене емотивне узнемирености, стрепњу, страх, забринутост и фрустрираност због немогућности да у дужем временском периоду заштити себе и своју породицу. Тужиља је веома осетљива на насиље у породици, те су од стране надлежног органа управе за послове старатељства у Н.С., као надлежног по садашњем пребивалишту тужиље, предложене мере заштите од насиља у породици оцењене као сврсисходне и неопходне.

Како је понашање туженог у време подношења тужбе, имало карактеристике насиља у породици по члану 197. Породичног закона, правилно су побиијаним пресудама одређене заштитне мере у трајању од годину дана сагласно члану 198. став 3. Породичног закона, у циљу спречавања потенцијалне ризичне ситуације и елиминисања осећаја узнемирености и угрожености код тужиље. И по налажењу Врховног касационог суда негирање и минимизирање аката насиља од стране туженог, указује на потребу налагања мера уздржавања од приступа у стамбени и радни простор тужиље, које имају за циљ да обезбеде мир, спокојство и безбедност, као и поновно успостављање уравнотежених односа који су због наведених сукоба и насиља компромитовани.

Због тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**